

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Cuiusmodi feruitus bona, qæ item sit sollicitudo non improbanda, Sermo

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

T. VI
21

Lucæ 12.

ter nisi ex providentia Dei, quomodo ergo vos qui Dei estis filij & cultores deseret? Hæc autem temporalia gentes inquirunt, admittentes curam & sollicitudinem, quia Deum cui confidunt, nesciunt. Vos autem qui patrem & Deum habetis in cælis, nõ debet perturbare sollicitudo anxia. Nam species infidelitatis est, adeo sollicitum esse, quomodo gentes sollicitæ sunt.

Scit enim pater vester, quia his omnibus indigetis. Quærite ergo primum regnum Dei & iustitiam eius, & hæc omnia adjicientur vobis.

Regnũ Dei quomodo primum sit quærendum.

Vltimum est argumentum, quo immoderatam vult sollicitudinẽ omnem excludi. Quod ille, qui providere nobis habet necessaria, in quem convenit nos quoque sperare, est pater noster, qui filios suos deserere haudquam potest. Accedit quod scit nos omnibus his etiam indigere. Quod cum sciat, & paternum ad nos gerat animum, utpote pater amantissimus & fidelissimus, non potest filijs suis non providere ea, quibus egẽt. Hoc igitur tantum agant, quo se filios exhibeant Dei, ut primum, id est, ante omnia, non ordine temporis, sed dignitate, quærant regnum Dei: ut præcipuum, quod quærant, sit regnum Dei & iustitia eius: siue per regnum Dei intelligitur beatitudo cælestis, siue plena possessio, plenatq; subiectio hominis in hac vita, de quo regno dicitur: *Regnum Dei intra vos est.* Illud est regnum quod præcipue, & ante omnia tanquam res dignior nobisque vtilior est quærendũ.

Lucæ 17.

Necessaria quibus quomodo adjiciantur.

Quod si honore ac merito suo, quo debet quæri, quærat, ut scilicet iustitiæ, virtutibus, & alijs quæ ad Dei sunt honorem necessaria, nihil præferatur, tunc adjicientur vobis, inquit, omnia, scilicet necessaria: quorum minor propter Deum & propter iustitiam regni eius debet esse cura. Adjicientur autem hæc omnia vobis, nõ ocio vacantibus, sed humana vtentibus industria, modo naturali, institutioneq; diuina, qua dixit homini primo: *In sudore vultus tui vesceris pane tuo.* Et in Psalmo dicitur: *Laboribus manuum tuarũ quia manducabis, beatus es & bene tibi erit.* De quo Apokolus quoque gloriatur, dicens: *Ad ea quæ mihi opus erant, ministraverunt manus istæ.* Vos igitur filij, pro necessaria vestra domus sustentatione laborate, operamini, prudentiam & industriam vestram iuste ac licite exercete, ut necessaria vobis à Deo adjiciantur. Nihil de bonitate diuina diffidite, tamen si penuriam aliquam patiamini: quia aut faciet Deus (modo vobis adfuerit bona & deuota voluntas (ut hæc paupertas vos nõ cruciet, sed magis consoletur: aut ut corpora quoq; vestra non grauentur aliqua penuria, sed in illa lætiores, alacriores, robustioresq; sitis his, qui in delicijs viuunt, aut ut necessaria vobis affluant in tempore opportuno, modo quod iam vobis est, feceritis, & de iustitia regni nihil omiseritis, quam alteri cuius curæ præferetes, Domino & Patri vestro absque timore, diffidentia aut pusillanimitate confidatis, quoniam pascet vos qui pascit omnia, qui est benedictus in secula, Amen.

Genes 3.
Psalm. 127.

Actor. 20.

SERMO IN EADEM DOMINICA.

Cuiusmodi seruitus bona, quæ item sit sollicitudo non improbanda.

Nemo potest duobus dominis seruire. Matthæi sexto. Inducere vult nos hoc loco Dominus ut se diligamus sincere ac toto corde, non diuiso, ut

pro quadam sit parte cor nostrum ad mundum, pro altera parte ad Deum: sed aut totum, aut nihil vult habere Deus, nec vult etiam quod sollicitudine nimia, aut inordinata scindatur, diuidaturque animus. Sed ante omnia precipue ac potissime queratur Deus, & iustitia regni eius. Primo igitur dicit Dominus Iesus: Nemo potest duobus dominis seruire. Si per hos duos dominos Deum intelligimus & diabolum, non potest vtrique seruire. *Quaenam contumelia Christi ad Belial?* Christus enim Dominus est gloriosus & sanctus. Diabolus vero dominus est ignominiosus atque vilissimus. Hi itaque duo domini comparari non possunt, nec conuenire. Contraria enim, quae simul stare non possunt, exigunt seruitia. Christus seruire vult sibi in lumine. Ideo conqueritur, quod lux venerit in mundum, & dilexerunt homines magis tenebras, quam lucem. Erant enim eorum opera mala, quare ad lumen accedere recusarunt. Diabolus vero, ut is qui male agit & odit lucem, cupit sibi seruire in tenebris, ne manifestentur & ne arguantur opera eius. Mandat enim seruis suis, quod olim Nahas Iabitis mandauerat: *In hoc serua, dicens, vobiscum pactum, ut etiam vobis oculos dextros.* Quare dextros? Quare non sinistros? Duos habemus oculos, quorum altero, hoc est, dextro, Deum, Dei leges, Dei voluntatem ac beneplacitum, Dei denique honorem, & animarum salutem respicimus, cum quo & praemia iustorum & reproborum contemplamur supplicia. Hunc oculum cupit nobis diabolus erui, est enim illi exosus & contrarius, siquidem hoc vigente eius machinationes per Dei adiutorium nihil nobis nocebunt. Altero oculo (qui est sinister) contuemur, quid sit suae carni, quid honori, quid denique commodo nostro conueniat aut mundo. Est enim nihil aliud hic oculus, quam prudentia carnis, quae mortem operatur. Hoc enim oculo terrena respicimus quemadmodum priori oculo contemplamur caelestia. Dextrum itaque vult nobis diabolus oculum eruere, non sinistrum, quo caeci ad caelestia simus, ad terrena prudentes.

Secundo, vult Deus sibi seruire in puritate. Ipse enim est qui paciscitur inter lilia. Qui in Psalmo quoque loquens, dicit: *Ambulans in via sine macula habi mihi ministrabit.* Et in alio Psalmo dicitur: *Domine qui habitabui in tabernaculo tuo, aut quis requiescet in monte sancto tuo?* Et respondens: *Qui, inquit, ingreditur sine macula, & operatur iustitiam.* Diabolus vero, qui habitat in locis humentibus, nec in locis aridis sibi inuenit requiem, spurcitas diligit peccatorum. Tertio, vult Deus seruos habere humiles. Quamobrem non grauatur se ipsum constituere in humilitatis exemplum, dicens: *Disite a me, quia mitis sum & humilis corde.* Diabolus vero ministros petit superbos. Nam ipse est rex super omnes filios superbiae. Quarto, Dominus vult habere ministros concordantes. Quippe qui *vnus moru facit habitare in domo.* Porro diabolus discordias amat, & eos qui discordiam seminant. Quomodo enim patris filij Dei vocabuntur, ita qui discordiam & dissentiones faciunt, filij diaboli nominabuntur. *Qui enim, inquit Christus, mecum non colligit, dispergit.* Quinto, quia Christus quos seruos accipiat, docet contemnere temporalia, dicens: *Si vis perfectus esse, vade & vende omnia, quae habes, & da pauperibus, & veniens sequere me.* Et item: *Nisi quis abrenuntauerit omnibus quae possidet, non potest meus esse discipulus.* At diabolus seruos suos facit colligere

Documenta huius Evangelij quae sunt.
 2. Corin. 6.
 Seruos cuiusmodi requirat Christus, & quales diabolus.
 Ioan. 5.
 Reg. 11.
 Oculi hominis duo mystice q. vnt, & cur dextera seruis suis eruat diabolus.
 Roman. 7.
 Puritate vti Deo seruandam.
 Antic. 1.
 Psalm. 100.
 Psalm. 4.
 Humiliter Deo seruandum.
 Matth. 11.
 Job 4.
 Concorditer Deo seruendum.
 Psalm. 67.
 Matth. 5.
 Luca 14.
 seruendum Deo alijs rebus contemptis superfluis.

KKKK tempo

T. VI
21

temporalia & terrena. Quod figuratum est in his, qui seruebant Pharaoni regi Aegypti, ubi dicitur: *Disperses est populus per terram Aegypti ad colligenda p. l. r. s.* Quum igitur nemo duobus dominis possit seruire, necesse tamen sit, vt aliquem cui seruiat, dominum habeat, *beatus populus cuius Dominus Deus eius.* Et Dauid: *Mibi, inquit, adbarere Deo bonum est.* Quare bonum? Propter sex. Quorum primum est, quia qui Deum non habet, dominum agnoscit & colit, necesse est, vt diabolum habeat pro domino suo hostem pessimum. Eam ob rem cum Petro dixisset & Apollolis, postquam alij quidam Christi verba non intelligentes, scandalizati à Christo recesserant, interrogans: *Nunquid & vos vultis abire?* Respondit Petrus: *Domine, ad quem ibimus? Verba eterne vite habes.* Sciebat enim nusquam à Christo se posse recedere, quin in manus intraret demonum. Secundum, quia vbiunque alibi serueris, seruitus ipsa in hoc, quod est seruitus, probrosa est, praesertim comparata potestati maiori, aut digniori, excepto Dei seruitio, in quo est seruitus ipsa honori: quia vbi quis Deo seruit, ibi efficitur à seruitute molestissima demonis, vitiorumque carnis & mundi liber. Nihil autem suauius libertate spiritus, quae est, bonum nullum coactè, sed sua sponte voluntate propter Deum agere velle, quod lex iubet, non poenarum arceri metu, sed virtutis duci amore, non praecipis impelli, sed vltro ad Dei beneplacita festinare. In carne esse, at non secundum carnem, sed spiritu viuere, ita Deo seruire, regnare est. Tertium est, quod benignus est Dominus praceptor, puta qui bonam voluntatem, vbi aliud sibi offerri non potest, recipit. Et cuius (vt Ioannes dicit) mandata graua non sunt. Christus quoque ipse: *Iugum, inquit, meum suauis est, & onus meum leue.* Denique ea, quae praecipit, sunt honesta, leuia ac vtilia. Honestata sunt, siquidem praeter ceteris legibus hoc habet lex Christiana, vt nihil habeat iniquum, nihil foueat inhonestum, nihil turpe admittat. Quin potius inhonestata, impudica, & nefaria quaecumque non solum in operibus damnat, sed cogitationes etiam, & concupiscentias eorumdem prohibet. Leuia sunt quoque, siquidem hominis bonam voluntatem Dei gratia roborat, adiuuat, portat, atque eidem cooperatur. Nihil importabile est, nihil impossibile ex omnibus his, quae ab homine requirit Deus. Vtilia verò sunt, quia eum, qui illis obedit, inducunt in regnum caelorum & saluant. *Sivv, inquit, ad vitam ingredi, serua mandata Dei.* Prodest autem Dei mandatorum obseruantia, non solum animam sed & corpus. Nam quemadmodum vbi multa sunt epulae, ibi multa infirmitas, vbi luxuria, ibi heberudo ingenij, & enervatio virium, ita vbi sobriè castèque viuunt, ibi adicitur longitudo dierum, & diuturnitas vitae. Quid quod in crapulis viuunt sine somno, sine quiete, sine appetitu comedendi, & est delectatio ibi sine delectatione. Quartum est, quod Dominus noster, cui seruimus, est fidelissimus, potentissimusque noster protector, vt sub ipso nihil habeamus timere. Quintum, quod est idem fidelissimus retributor. De vtroque dicit Dominus ad Abraham: *Non timere Abraham, ego protector tuus sum, & merces tua magnanimitas.* In aliorum dominorum obsequijs magnum foret acquirere pagum in mercedem. Verum hic apud Deum, serui eius, licet opulentes, impetrant in mercedem etiam regnum caelorum. Sextum est, quod sapientissimus est omnium gubernator. Praestat au-

Exod. 5.

Hsalm. 143.

Hsalm. 71.

Adhuc rere

Deo esse bo-

num propter

sex.

Ioan. 6.

Libertas spi-

ritus quae sit.

a Ioan. 5.

Matth. 11.

Præcepta

Dei quomo-

do sint hone-

sta, leuia, ac

vtilia.

Matth. 19.

Mandatorum

Dei obserua-

ntia quomodo

etiam corpori

prodest.

Genes. 5.

Hec autem maxime habere Dominum sapientem, quam stultum. *Sapientia autem est aeterna, incerta, & immensa Dominus noster, cui iucundissimum est seruire, quoniam à fine usque ad finem attingit seruitor, & disponit omnia suauiter.* Sapien. 1.

Nihil igitur probrosius, atque seruire alteri, quam Deo. Nam si seruis diabo, seruis inimico tuo crudelissimo. Quapropter stultitiam huius seruitutis Bernardus tibi exprobrat in hunc sensum, dicens in persona Christi: Quid causæ est, quod inimico meo, vestro quæ libet potius seruire, quam mihi? Non ille vos pascit, non creauit, & si parua hæc videntur, gratis non ille, sed ego vos redemi, non auro, non argento, non sole, non luna, non aliquo angelorum, sed proprio cruore. Quod si tam multiplici iure, difficile à vobis est impetrare, vt illum, cui propter beneficia præstita ineffabiliter debetis, diligatis, eidem quæ seruiatis, saltem ideo mihi obtemperate, quoniam maiora pluramq; vobis polliceor, quam ille, gratiæ dona præsentia, futura gloria cumulaturus. Daturus autem est diabolus seruientibus sibi nihil aliud, quam quod ipse accipiet, gehennam ignis. Et pro hac ó filij insipientes vos ei seruietis? At quanto est in cerore plangendum, quod plures habet seruos diabolus, quam Deus. Deinde si comparatio fiat ad Deum & mundum, Deo iterum, non mundo est seruiendum. Est enim mundi blanda quidem, sed mendax promissio, est eius merces fallax & tristis: quoniam decipit omnes confidentes in se. Qui enim honores amant, eos quæ adipiscuntur, quamdiu retinent? Qui vero diuitias ambiunt, quanta eas obtinent difficultate, cum quanta solitudine custodiunt? quas tamen paulo post, vel per mortem, vel per ignominiam cum tristitia maxima amittunt omnia. Et quam putatis mortem inueniunt, qui in huiusmodi spem, gaudium quæ suum possuerunt. Gaudium suum amiserunt, spes eorum eos fefellit, exaruit hos. Vna nocte imo vna hora omnibus diuitijs suis spoliati sunt. Omnis diuitiarum pompa vno momento perijt. Vtinam igitur qui mundum diligere vis, sapiens & intelligeres ac nouissima prouideres. Videres ex diuite in morte quam subito mendicus & omnium sit pauperimus. Expenderes deinde omnia, quæ in mundo sunt, & nihil inuenires fixum, certum, aut stabile. Nam sanitati & corporis robori quis audeat confidere? quandoquidem leuis febricula, morbusve alius subito & insperate adueniens, totum mox hominem deiecit.

Sed nunquid carni est seruiendū? Minime. Qui enim carni seruit, seruit Domino, qui nunquam fatiari potest. Quanto plus illi seruietis, quanto fidelius, quanto diligentius denique, eo plus à te exigit, duriusque tibi imperat. Compertissimum est hoc nobis in his, quos gula, luxuriaque cernimus inferuire. Non ergo duobus possumus dominis, sed vni tantum docet nos Dominus seruire. *Vt enim duplci corde, & vt homini duabus vjs ingrediendi.* Prohibetur quoque arare in boue & asino, propterea quod vnum sit animal mundum, aliud immundum. Samaritanis denique gemiles sunt, simul colentibus Deum & idola, qui seruire cupiunt Deo & mammonæ. Huiusmodi Helias obiurgans, *Vtque quo, inquit, claudis: atus in duas partes? Si Dominus est Deus, seruite illi: si Baal, sequimini eum.* Eccl. 1. Deut. 22. 3. Reg. 18.

KKKK 2 Est

Bernardus.
Seruire dia-
bolo quæ
si dultur.

Mundus qui
pacto decipi-
tur confiden-
tes in se.

Deut. 22.

Carni non esse
seruiendum.

Eccl. 1.

Deut. 22.

3. Reg. 18.

Est præterea hic aduertendum, aliud esse seruire diuitijs, & aliud seruire Deo cum diuitijs. Secundum enim potest cum Dei seruitio stare, non primum. Secundo, ubi ostenderit nos Dominus simul Deo & mundo nõ posse seruire, commoñstrat quoq; vanam esse & superfluam sollicitudinem pro temporalibus. Quapropter sciendum sollicitudinem esse triplicem. Quædam enim est tolerabilis, vt dum homo quærit temporalia moderatè, tempore opportuno ac licito, & ad debitum finem. Sunt enim temporalia moderatè quærenda, quæ absque omni sollicitudine quæri non possunt. Porro moderata & non nimia sollicitudo haudquaquam est arguenda, ad quam Sapientis hortatur dicens: *Vade ad formicam ò piger, & asce sapientiam, &c.* Deniq; & quam non prohibeatur omnis sollicitudo, vbique ex scriptura liquet. Quoribus Paulus sollicitudinem in bonam partem accipiet *Solliciti sint*, inquit, *non pigri.* Ec: *Solliciti estote seruire vni uicem spiritus in vinculo pacis.* Martha quoque sollicita ex deuotione dicebatur à Domino, & turbata erga plurima. Est itaque sollicitudo quædam occupatio animi ad futura respiciens, pro acquirendis, conseruandisq; rebus necessarijs, sine qua decenter vix rarillimus quisque viuere potest. Hæc sollicitudo moderata licita est. Est alia sollicitudo pro spiritualibus incrementis laudabilis. Hæc est interdum necessaria ex charitate. puta in egenorum subuentione ac prouisione. Est quoque laudabilis in Dei mandatorum obseruatione. De qua scriptum est: *Confortamini & estote solliciti vt custodiatis cuncta, quæ scripta sunt in volumine legu.* Item: *In te abotibi homo quid sit bonum, aut quid Dominus requirat à te vtique facere iudicium & iustitiam, & diligere misericordiam, & sollicitum ambulare cum Domino.* Tertio, sollicitudo est vituperabilis, quæ ex inordinato temporalium amore prouenit, & ex diffidentia prouisionis diuinæ. Hæc est illa sollicitudo, de qua in eodem Euangelista de his, in quibus Dei verbum nullum facie factum Dominus loquens: *Sollicitudo*, inquit, *inquit, huius seculi, & fallacia diuitiarum suffocant verbum.* Hanc sollicitudinem multifariam hic reprobat Dominus, ostendens eam esse inutilem, insipientem, auaritiæ, cupiditatis, diffidentiaq; ministram. Tertio in hoc Euangelio docet præcipuam nobis curam habendam pro Dei beneplacito, pro regno cælesti & pro eius iustitia, qua acquiritur, seu cui redditur regnum cælorum. Pro temporalibus autem nullam nos decet vt habeamus curam anxiam, diffidentiam, aut timorem, quoniam temporalia hæc adijcientur nobis. Prouideant itaque parentes tibi & filijs cibum, & vnde viuant. Quandoquidem, vt Paulus ait: *Qui suorum maxime domesticorum curam non habet, fidem negauit, & est infideli deterior.* Prouideant filijs hæreditatem, spiritualem & temporalem. Doceant proles Deum timere, doceant Dei regnum, Dei honorem, Dei præcepta, & iustitiam victurum quærere, zelari & implere. Tunc enim tam parentibus, quam filijs adijcientur necessaria. Porro, si pompofas educatis proles in vestitu & apparatu glorioso, prolesque vestræ sentire cœperint, placere id vobis, vt sint callida astutæque, quod loqui & viuere nouerint iuxta prudentiam seculi, quod ad conquirenda temporalia efficiantur solertes: studebunt in his magis ac magis vobis placere, & Dei timorem projicient post tergum suum. Igitur eos docete, vt timeant Deum, vt diuinis, Ecclesiæq; obediant præceptis. Liberati denique vestros, & omnem familiam vestram docete & compellite, quoniam

Sollicitudo
triplex quæ.

Sollicitudo
licita quæ sit
Prouer. 6.

Rom 12.
Ephes. 4.
Lucæ 10.

Sollicitudo
laudabilis
& necessaria
quæ.
Iosue 23.
Mich. 6.

Sollicitudo
vituperabilis
quæ sit.
Matth. 13.

Cura præcipua
hominum
habenda quæ.

1 Timoth. 5.

Hæreditas
spiritualis filijs
relinquenda quæ
sit.

Parentes quæ
nam proles.

hil, quod ad salutem animæ sit necessarium, lucris quibuslibet temporali-
bus postponant aut relinquunt, ocia deuitent, honestatem diligant & veri-
tatem, sinceritatem in negotiationibus & æquitatem obseruent, neminem
vlla impostura fallant. Et sperent in Deum, à quo haud dubie sentient,
quantum de necessarijs sibi adijciatur. Hæc vbi fecerint, non contristentur
parentes, si portionem exiguam hæreditatis filijs relinquunt. Maior & po-
tissima sit illa cura, vt proles habeant probe institutas, & ad Dei timorem e-
ducatas. Hæc sollicitudo sanctorum est, vt si non opes habeant, virtutibus su-
as proles & Dei amore exornent. Fili, qui repauit, licet sæpè inobedientem
& ingratum Deo, quomodo non pascet tuas proles se zimentes? Vna igitur
sit tibi & potissima cura, relinquere liberis tuis exempla timoris Dei, erudi-
tiones sanctas, docuisse eos iustitiam, & ad proximum æquitatem & miseri-
cordiam. Quod agentes maximos thesauros vestris prolibus relinquitis.
Vos quoque duntaxat moderate temporalia queratis. Quæ si à Domino ad-
ijciantur, & diuitiæ si affluant, nolite cor apponere. Quum diuitias habe-
tis, nolite in his sperare, nolite diligere, nolite in illis gaudere. Si à vobis
iterum recedunt diuitiæ, nolite contristari. Hoc vnum vobis sit, aut gau-
dendi occasio, si Deum vestris sentitis peccatis propitium: aut tristandi, si
eundem vobis inueneritis iratum. Dominus noster Iesus Christus omni-
bus nobis suam misericordiam & gratiam largiatur, vt quæ recta sunt, non
solum sciamus, sed & faciamus, qui cum Patre & Spiritu sancto est benedi-
ctus in secula, Amen.

familiamque
suis docere
debeant.

Psalm. 62.

Gaudendi
tristandive
quæ sola de-
beat nobis
esse occasio.

DOMINICA XVI. POST DOMINICAM S.
Trinitatis, Epistola B. Pauli Apostoli ad Ephesios III.

Bsecro vos ne deficiatis in tribulationibus meis pro vobis, quæ est
gloria vestra. Huius rei gratia factæ genua mea ad Patrem Do-
mini nostri Iesu Christi, ex quo omnis paternitas in celo & in ter-
ra nominatur, vt det vobis secundum diuitias gloriæ suæ, virtu-
tem corroborari per spiritum eius in interiori homine: habitare
Christum per fidem in cordibus vestris. In charitate radicati & fundati, vt
possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quæ sit latitudo, longitudo, subli-
mitas & profundum. Scire etiam supereminentem scientia charitatem Chri-
sti, vt impleamini in omnem plenitudinem Dei. Ei autem qui potens est omnia
facere superabundanter, quam petimus aut intelligimus secundum virtutem,
quæ operatur in nobis. Ipsi gloria in Ecclesia, & in Christo Iesu in omnes gene-
rationes seculi seculorum, Amen.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Osecro vos fratres, ne deficiatis à fide pusillanimes, nec scandalizemi-
ni, dolentes ob tribulationes meas, quas patior pro vobis, vt pro-
pterea aut mihi nimium condoleatis, aut vos similia passuros timea-
tis, aut quasi à Deo sumus nos propterea proiecti, seu exosi, aut odiat nos, qui
K K K K 3 talia